

Arrest

nr. 254 794 van 20 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Irina SIMONE
Stanleystraat 62
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 september 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 februari 2021.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN die *loco* advocaat I. SIMONE verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij hun huidig

verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidige verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige verzoek om internationale bescherming steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorige verzoeken om internationale bescherming hebben uiteengezet. Verzoekers herhalen hun asielmotief, namelijk problemen met en een vrees voor A. M., en stellen dat zij verblijfsdocumenten nodig hebben om te kunnen werken en opdat hun kinderen zouden kunnen verder studeren. Zij leggen geen nieuwe documenten voor.

Verzoekers hun eerste verzoek werd door het Commissariaat-generaal afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kan worden gehecht aan hun asielaanspraak en vluchtmotieven. Deze beoordeling en beslissing werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arresten nr. 203 062 van 26 april 2018 en nr. 203 063 van 26 april 2018.

Hun tweede verzoek om internationale bescherming werd afgesloten met een beslissing van het Commissariaat-generaal "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)". Hun beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad bij arresten nr. 218 306 van 14 maart 2019 en nr. 218 308 van 14 maart 2019.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een aanspraak dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de

individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers hun vorige verzoeken om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen dat verzoekers naar aanleiding van hun huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

5. Verzoekers wijzen er op dat zij niet werden gehoord door de commissaris-generaal. De Raad wijst verzoekers op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder wijst de Raad er op dat uit hun verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoekers in de gelegenheid werden gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (stuk 8 en 8b, verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoekers wel degelijk werden gehoord en dat zij hun nieuwe elementen in het kader van hun huidig verzoek op nuttige wijze naar voor konden brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van hun huidig verzoek werd aan verzoekers verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van hun verklaringen aldaar na zou gaan of hun verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekers voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekers werden hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van hun verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekers waren bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van hun verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

6. Verzoekers stellen dat: "De kinderen zijn reeds jaren in België en hebben zich ook volledig aangepast en geïntegreerd in de Belgische maatschappij.

Ze zijn volledig verwesterd.

Op het moment van de verklaring gaf 2de verzoekende partij hieromtrent het volgende mee:

H. is 7 jaar en gaat over naar de 2de klas.

M. gaat naar het 4de middelbaar Handel.

O. zit in haar eerste jaar farmacie aan de Universiteit van Gent.

Ze spreken zelfs beter Nederlands dan de taal van de ouders.

Dit aspect van verwestering en de situatie van de kinderen moet eveneens betrokken worden in de beoordeling door het CGVS.

Het CGVS gaat hier evenwel aan voorbij en is van oordeel dat dit geen uitstaans heeft met een verzoek om internationale bescherming, quod non.”.

De Raad merkt op dat verzoekers een eventuele verwestering in hoofde van hun (minderjarige) kinderen niet expliciet hebben aangehaald op de DVZ waardoor het logisch is dat de commissaris-generaal geen onderzoek heeft gedaan naar een eventuele verwestering van verzoekers hun (minderjarige) kinderen in het kader van hun huidige verzoek. Wat betreft het feit dat verzoekers hun (minderjarige) kinderen in België naar school gaan, benadrukt de Raad dat dit element irrelevant is bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming en geen uitstaans heeft met hun vrees ten aanzien van Irak.

Verzoekers stellen dat hun (minderjarige) kinderen reeds jaren in België zijn, en zich ook volledig hebben aangepast en geïntegreerd in de Belgische maatschappij, en volledig zijn verwesterd. Uit het loutere gegeven dat hun (minderjarige) kinderen reeds jaren in België zijn, en zich ook volledig hebben aangepast en geïntegreerd in de Belgische maatschappij, kan niet worden besloten tot het bestaan in hun hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit niets blijkt dat verzoekers hun (minderjarige) kinderen bij een terugkeer naar Irak werkelijk problemen zullen kennen omwille van hun verblijf in België. Verzoekers brengen geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hun (minderjarige) kinderen in Irak anders gepercipieerd en geïmagineerd zullen worden noch tonen verzoekers aan dat hun verblijf in België voor hen risico's inhoudt, dat hun (minderjarige) kinderen hun leven niet opnieuw zouden kunnen opnemen in Irak, en dat zij zich in hun land van herkomst niet zouden kunnen aanpassen aan de aldaar geldende wetten, regels en gebruiken. Het volstaat niet om zeer algemeen op te merken dat men reeds lange tijd in België verblijft en (hierdoor) verwesterd is, doch men dient dergelijk risicoprofiel in concreto aannemelijk te maken, waar verzoekers echter in gebreke blijven.

Verzoekers stellen verder dat: “In dat opzicht is het dan ook niet begrijpelijk dat deze vraag niet uitdrukkelijk werd gesteld aan 1ste verzoekende partij terwijl in de vragenlijst uitdrukkelijk werd aangegeven dat dit de voorkeur geniet.

Zie vragenlijst vraag 22 waarin staat aangegeven: “Heeft u een vrees voor uw kinderen in geval van terugkeer? (Deze vraag dient bij voorkeur uitdrukkelijk gesteld te worden (desgevallend) aan beide ouders wanneer een van hen minderjarige kinderen heeft op zijn/haar bijlage. De vraag dient voor elk kind apart gesteld te worden.)”

In casu zijn er 2 minderjarige kinderen en werd deze vraag niet uitdrukkelijk aan elk der ouders gesteld, noch werd deze vraag apart voor elk van de minderjarige kinderen gesteld.”.

Het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat op het interview bij de DVZ enkel aan verzoekster, en niet aan verzoeker, de vraag werd gesteld welke vrees hun minderjarige kinderen hebben, en deze vraag daarbij niet apart werd gesteld voor elk van hun minderjarige kinderen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekster weldegelijk de vrees van hun minderjarige kinderen heeft kunnen uiteenzetten op de DVZ zoals blijkt uit haar “verklaring volgende verzoek”. De Raad wijst er op dat verzoekers beiden op de hoogte zouden moeten zijn van de vrees van hun minderjarige kinderen bij een eventuele terugkeer zodat het geen verschil zou mogen uitmaken wie van de ouders over de vrees van hun minderjarige kinderen zou mogen vertellen.

Daarnaast wijst de Raad erop dat hun minderjarige kinderen reeds ook een eigen verzoek om internationale bescherming hebben ingediend die bij arresten nr. 234 057 van 13 maart 2020 en nr. 234 058 van 13 maart 2020 werden verworpen. Hun minderjarige kinderen hebben reeds de mogelijkheid gehad (bij monde van verzoekers) om hun vrees bij een terugkeer uit de doeken te doen (o.a. aangaande een verwestering).

7. Met hun verwijzing naar (internet)artikels betreffende de COVID-19-pandemie in Irak, hebben verzoekers niet aangetoond dat de ontwikkelingen van de COVID-19-pandemie in Irak een zodanig niveau zou bereiken dat zij bij terugkeer in dit land zouden worden blootgesteld aan het risico van een onmenselijke of vernederende behandeling.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat het coronavirus niet uitgaat van, noch worden het virus en de ziekte COVID-19 veroorzaakt door een van de actoren voorzien/opgenomen in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg valt de vrees voor dit virus of het risico door dit virus te worden getroffen

niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet (RvS 20 oktober 2014, nr. 10 864 (c)) (zie in dezelfde zin HvJ, 18 december 2014, C-542/13, M'Bodj) (GwH 21 mei 2015, nr. 59/2015, B.7).

8. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissingen en de informatie waarnaar gerefereerd wordt waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. De (internet)artikels omtrent o.a. de protesten van de bevolking in Bagdad, vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande en kan deze voorgaande appreciatie ook niet ombuigen. Verzoekers brengen geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarnaar gerefereerd wordt niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Het reisadvies is bestemd voor reislustige Nederlanders en vormt geenszins een leidraad voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus.

9. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking voeren de verzoekende partijen aan dat zij jonge kinderen hebben die verwesterd zijn en dat zij dan ook een verblijf willen. Zij lichten toe dat zij hier schoollopen en de gewoonten en de gebruiken van de Belgische kinderen hebben overgenomen. Voor het overige verwijzen de verzoekende partijen naar het verzoekschrift.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partijen in wezen niet verder komen dan het herhalen van eerder aangebrachte argumentatie in het licht waarvan in voormelde beschikking het volgende wordt vastgesteld:

"6. Verzoekers stellen dat: "De kinderen zijn reeds jaren in België en hebben zich ook volledig aangepast en geïntegreerd in de Belgische maatschappij.

Ze zijn volledig verwesterd.

Op het moment van de verklaring gaf 2de verzoekende partij hieromtrent het volgende mee:

H. is 7 jaar en gaat over naar de 2de klas.

M. gaat naar het 4de middelbaar Handel.

O. zit in haar eerste jaar farmacie aan de Universiteit van Gent.

Ze spreken zelfs beter Nederlands dan de taal van de ouders.

Dit aspect van verwestering en de situatie van de kinderen moet eveneens betrokken worden in de beoordeling door het CGVS.

Het CGVS gaat hier evenwel aan voorbij en is van oordeel dat dit geen uitstaans heeft met een verzoek om internationale bescherming, quod non."

De Raad merkt op dat verzoekers een eventuele verwestering in hoofde van hun (minderjarige) kinderen niet expliciet hebben aangehaald op de DVZ waardoor het logisch is dat de commissaris-generaal geen onderzoek heeft gedaan naar een eventuele verwestering van verzoekers hun (minderjarige) kinderen in het kader van hun huidige verzoek. Wat betreft het feit dat verzoekers hun (minderjarige) kinderen in België naar school gaan, benadrukt de Raad dat dit element irrelevant is bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming en geen uitstaans heeft met hun vrees ten aanzien van Irak.

Verzoekers stellen dat hun (minderjarige) kinderen reeds jaren in België zijn, en zich ook volledig hebben aangepast en geïntegreerd in de Belgische maatschappij, en volledig zijn verwesterd. Uit het loutere gegeven dat hun (minderjarige) kinderen reeds jaren in België zijn, en zich ook volledig hebben aangepast en geïntegreerd in de Belgische maatschappij, kan niet worden besloten tot het bestaan in hun hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit niets blijkt dat verzoekers hun (minderjarige) kinderen bij een terugkeer naar Irak werkelijk problemen zullen kennen omwille van hun verblijf in België. Verzoekers brengen geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hun (minderjarige) kinderen in Irak anders gepercipieerd en geïmagineerd zullen worden noch tonen verzoekers aan dat hun verblijf in België voor hen risico's inhoudt, dat hun (minderjarige) kinderen hun leven niet opnieuw zouden kunnen opnemen in Irak, en dat zij zich in hun land van herkomst niet zouden kunnen aanpassen aan de aldaar geldende wetten, regels en gebruiken. Het volstaat niet om zeer algemeen op te merken dat men reeds lange tijd in België verblijft en (hierdoor) verwesterd is, doch men dient dergelijk risicoprofiel in concreto aannemelijk te maken, waar verzoekers echter in gebreke blijven.

(...)

Daarnaast wijst de Raad erop dat hun minderjarige kinderen reeds ook een eigen verzoek om internationale bescherming hebben ingediend die bij arresten nr. 234 057 van 13 maart 2020 en nr. 234 058 van 13 maart 2020 werden verworpen. Hun minderjarige kinderen hebben reeds de mogelijkheid gehad (bij monde van verzoekers) om hun vrees bij een terugkeer uit de doeken te doen (o.a. aangaande een verwestering)." (eigen onderlijning).

Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de verzoekende partijen in wezen verwijzen naar elementen die zij reeds in hun verzoekschrift naar voren hebben gebracht en waarop middels voormelde beschikking werd geantwoord. De verzoekende partijen kunnen door ter terechtzitting in wezen slechts te herhalen dat zij jonge kinderen hebben die verwesterd zijn, hier schoollopen en de gewoonten en de gebruiken van de Belgische kinderen hebben overgenomen de concrete vaststellingen opgenomen in voormelde beschikking dan ook niet in een ander daglicht plaatsen. De Raad benadrukt: "Verzoekers brengen geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hun (minderjarige) kinderen in Irak anders gepercipieerd en geïmagineerd zullen worden noch tonen verzoekers aan dat hun verblijf in België voor hen risico's inhoudt, dat hun (minderjarige) kinderen hun leven niet opnieuw zouden kunnen opnemen in Irak, en dat zij zich in hun land van herkomst niet zouden kunnen aanpassen aan de aldaar geldende wetten, regels en gebruiken. Het volstaat niet om zeer algemeen op te merken dat men reeds lange tijd in België verblijft en (hierdoor) verwesterd is, doch men dient dergelijk risicoprofiel in concreto aannemelijk te maken, waar verzoekers echter in gebreke blijven." en stelt vast dat de verzoekende partijen er niet in slagen hier afbreuk aan te doen. Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar de verzoekende partijen verwijzen naar hun verzoekschrift zonder dat zij hierbij daadwerkelijk opmerkingen formuleren aangaande de in voormelde beschikking opgenomen grond hetgeen dan ook niet kan volstaan om deze in een ander daglicht te stellen.

Door te herhalen, het op algemene wijze formuleren van hun wens dat zij dan ook verblijf willen of het verwijzen naar hun verzoekschrift brengen de verzoekende partij dan ook geen concrete en dienstige elementen aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg brengen de verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS